

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D. a soudců Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D. a Mgr. Petra Šebka v právní věci

žalobců: a) V. F.
bytem L. 167

 b) M. F.
bytem L. 167

 zastoupení JUDr. Vladimírem Muzikářem, advokátem
sídlem Havlíčkova 13, Brno

proti
žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**
sídlem Žerotínovo náměstí 3, Brno

za účasti: **1. R. H.**
bytem L. 172

2. J. H.
bytem L. 172

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31.3.2017, č.j. JMK 50072/2017, sp. zn. S-JMK 172435/2016/OÚPSŘ,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žalobci nemají právo na náhradu nákladů řízení.

III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

IV. Osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobci se podanou žalobou domáhají zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 31.3.2017, č.j. JMK 50072/2017, sp. zn. S-JMK 172435/2016/OÚPSŘ, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobců a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Blansko, odboru stavebního úřadu (dále jen „prvostupňový orgán“), ze dne 12.9.2016, č.j. SÚ ZM 125/2016-33351/2016/Ša, sp. zn. SMBK-26751/2016-SÚ-Ša, jímž byla po provedeném řízení dle 127 odst. 4 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (dále jen „stavební zákon“), zamítnuta žádost žalobců o povolení změny v užívání garáže v rodinném domě č.p. X v Lipůvce na pozemku parc. č. X v k.ú. X na autodílnu – diagnostiku.

I. Shrnutí žalobní argumentace

2. Žalobci namítají, že žalovaný neuvedl vlastní argumentaci stran souladu, resp. rozporu záměru s územně plánovací dokumentací obce Lipůvka. Soulad s územně plánovací dokumentací obce Lipůvka potvrzuje vyjádření Městského úřadu Blansko, odboru stavebního úřadu, oddělení územního plánování a regionálního rozvoje, ze dne 25.2.2016, č.j. MBK 6655/2016. Také z vyjádření Krajského úřadu Jihomoravského kraje, odboru životního prostředí, ze dne 18.1.2016, č.j. JMK 8 424/2016, sp. zn. S-JMK 164 168/2015/OŽP, je zřejmé, že jmenovaný správní orgán neshledal záměr problematickým; takový závěr nevyslovily ani jiné dotčené orgány. Podle žalobců je nepřijatelný závěr správních orgánů, že přestože byla předložena kladná stanoviska dotčených orgánů, ze kterých vyplývá, že záměr je v souladu s právními předpisy a také zájmy všech zúčastněných, nezaručuje takové kladné posouzení nenarušení práv a právem chráněných zájmů ostatních účastníků správního řízení. Pokud správní orgány nerespektovaly vyjádření dotčených orgánů, měly tento postup pečlivě a srozumitelně vysvětlit.
3. Podle žalobců správní orgány v daném případě překročily meze správního uvážení a správní rozhodnutí obou stupňů jsou nepřezkoumatelná.
4. Žalobci dále uvádějí, že § 21 odst. 4 vyhlášky č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území (dále jen „vyhláška č. 501/2006 Sb.“), se netýká záměru, o který žádají. Stavba garáže není samostatnou stavbou, proto § 21 odst. 4 vyhlášky č. 501/2006 Sb. nelze použít. Žalobci poukazují na to, že v katastru nemovitostí je evidován pouze pozemek parc. č. X, na němž se nachází stavba č.p. X – rodinný dům, která je jeho součástí, pozemek parc. č. X neexistuje a není v katastru nemovitostí evidován, stejně jako v něm není evidována samostatná stavba – garáž.
5. Pokud správní orgány argumentují narušením pohody bydlení, tak tyto závěry blíže nezodpovídají, jedná se o hypotetické scénáře bez podkladů. Žalobci poukazují na to, že stávající autodílna je provozována mnoho let a nikdy na její provoz nebyly žádné stížnosti týkající se hluku či prachu. Z technické zprávy vyplývá, že se jedná pouze o modernizaci

stávající autodílny, provozovna se nerozšiřuje ani se nezvyšuje počet pracovníků, což správní orgány nevzaly v potaz; v dané lokalitě probíhá podnikatelská činnost i jiných osob, např. na pozemku u rodinného domu č.p. X v X.

6. Žalobci navrhli, aby zdejší soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Na svém procesním postoji žalobci setrvali po celou dobu řízení před zdejším soudem.

II. Shrnutí procesního stanoviska žalovaného

7. Žalovaný nesouhlasí se žalobou, napadené rozhodnutí považuje za správné a odůvodněné. Věcně setrvává na závěrech obsažených v napadeném rozhodnutí.
8. Taktéž žalovaný setrval na svém procesním postoji po celou dobu řízení před zdejším soudem. Žalovaný navrhl, aby zdejší soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

III. Shrnutí procesního stanoviska osob zúčastněných na řízení

9. Osoby zúčastněné na řízení uvedly, že posuzovaný záměr není v souladu s § 4 vyhlášky č. 501/2006 Sb. ani s územním plánem obce Lipůvka. Schválením záměru by došlo k nárůstu provozovny autodílny o dalších 77 m² na celkových 110 m². O nepříznivém dopadu na kvalitu bydlení v okolí svědčí výsledky měření hluku, které se pohybují na hranici přípustnosti. Stavba garáže se nachází v polořadové zástavbě s malými šířkami pozemků, nemůže tudíž docházet k dostatečnému rozptýlení škodlivých exhalací z opravovaných aut při nájezdu a výjezdu z autodílny. Záměr by také představoval zátěž pro dopravu a parkování na přilehlých komunikacích. V bezprostřední blízkosti jsou postaveny rodinné domy se zahradami, které jejich obyvatelé využívají ke každodenní rekreaci a odpočinku. Osoby zúčastněné na řízení navrhuji zamítnutí žaloby.

IV. Posouzení věci

10. Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“), osobami k tomu oprávněnými (§ 65 odst. 1 s.ř.s.), žaloba je přípustná (§ 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).
11. Zdejší soud napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.) podle skutkového a právního stavu ke dni rozhodnutí žalovaného (§ 75 odst. 1 s.ř.s.) a bez jednání za splnění podmínek podle § 51 odst. 1 s.ř.s. dospěl k závěru, že žaloba je nedůvodná.
12. O věci zdejší soud rozhodoval podruhé, poté, co byl jeho původní rozsudek zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 26.5.2020, č.j. 4 As 384/2019-27, který zdejšímu soudu uložil napravit administrativní pochybení spočívající v nesprávném označení napadeného správního rozhodnutí v záhlaví rozsudku.
13. Prvostupňovým rozhodnutím byla po provedeném řízení podle § 127 odst. 4 stavebního zákona zamítnuta žádost žalobců o povolení změny v užívání stávající garáže v rodinném domě na autodílnu; záměrem žalobců je „modernizace“ související s již povolenou autodílnou, s níž je propojena na základě rozhodnutí o dodatečném povolení stavby ze dne 8.8.2011, č.j. SÚ SR 210/2011-34356/2011/Mš, sp. zn. SMBK-28383/2011-SÚ/Mš, jímž byla na žádost žalobců dodatečně povolena změna stavby – stavební úprava garáže se

dvěma stáními ve dvoře rodinného domu č.p. X – dveřní otvor mezi garáží a sousední dílnou na pozemku parc. č. X v k.ú. X.

14. Podle § 127 odst. 4 stavebního zákona, ve znění účinném do 31.2.2017, dojde-li stavební úřad k závěru, že oznámení není úplné nebo změna v užívání stavby nesplňuje podmínky pro vydání souhlasu se změnou v užívání stavby, rozhodne usnesením, že oznámenou změnu v užívání projedná v řízení; toto usnesení se oznamuje pouze oznamovateli a nelze se proti němu odvolat. Podané oznámení se považuje za žádost o povolení změny v užívání stavby; řízení je zahájeno dnem podání oznámení. Lhůta pro vydání rozhodnutí začíná běžet od právní moci usnesení. Pokud je to pro posouzení změny v užívání stavby nezbytné, vyzve stavební úřad oznamovatele k doplnění dalších podkladů. Bude-li oprávněnou osobou podána žádost o povolení, je zahájeno řízení a usnesení se nevydává. Povolení ke změně v užívání stavby obsahuje kromě náležitostí souhlasu podmínky pro nový účel užívání stavby, kterými se zajistí ochrana veřejných zájmů nebo práv účastníků řízení.
15. Žalobci v rámci své argumentace poukazují na to, že pozemek parc. č. X (nyní) neexistuje a tudíž na něm není evidována žádná samostatná stavba – garáž. Tato žalobní argumentace souvisí s „genezí“ existence stavby, která byla zkolaudována dne 6.4.2001 jako garáž se dvěma stáními ve dvoře rodinného domu č.p. X v X na pozemku parc. č. X rozhodnutím č.j. SÚ KR 110/2001-4725/2000/So, které je součástí správního spisu. Z prvostupňového rozhodnutí vyplývá, že v mezidobí došlo ke scelení pozemků parc. č. X a X do pozemku parc. č. X a také ke scelení obou staveb na pozemcích umístěných (rodinného domu na pozemku parc. č. X a garáže na pozemku parc. č. X). Poukaz žalobců na to, že dnes již pozemek parc. č. X neexistuje, nic nemění na tom, že není sporu v tom směru, o jakou změnu užívání jaké části stavby se jedná; ostatně o změnu užívání této garáže usilovali žalobci několikrát v minulosti, ještě v době, kdy byly evidovány zvlášť oba pozemky parc. č. X a X (řízení byla ukončena bez meritorního rozhodnutí - byla zastavena). Žalobci také v minulosti neúspěšně požádali o povolení výjimky z § 21 odst. 4 vyhlášky č. 501/2006 Sb. týkající se nadlimitní stavby pro podnikatelskou činnost na pozemku rodinného domu v X č.p. X, konkrétně autodílny místo stávající garáže se dvěma stáními na pozemku parc. č. X v k.ú. X. Z průvodní zprávy k projektové dokumentaci, obsažené ve správním spisu, plyne, že na pozemku parc. č. X v k.ú. X se nachází stávající rodinný dům, zpevněné plochy a samostatně stojící garáž. Součástí rodinného domu je dílna a garáž (o kterou se v posuzované věci jedná).
16. Žalobci dne 13.7.2016 oznámili prvostupňovému orgánu změnu v užívání garáže v rodinném domě; jak vyplývá z listiny „Oznámení o zahájení řízení, nařízení ústního jednání“ ze dne 29.7.2016, č.j. SÚ 28612/2016/Ša, sp. zn. SMBK-26751/2016-SÚ/Ša, prvostupňový orgán po přezkoumání oznámení ze dne 13.7.2016 podle § 126 a § 127 stavebního zákona shledal, že navržená změna v užívání stavby dosavadní garáže na autodílnu – diagnostiku je takovou změnou, která již ze samotné podstaty může být zdrojem emisí (vlivů) na sousední pozemky a stavby, a navržená změna by se mohla dotknout práv třetích osob, konkrétně vlastníků sousedních pozemků parc. č. X v k.ú. X ze severní strany s rodinným domem č.p. X a parc. č. X v k.ú. X z jižní strany s rodinným domem č.p. X; podle prvostupňového orgánu tak není splněna jedna ze základních podmínek pro vydání souhlasu se změnou v užívání stavby, tj. mimo řízení, jak vyplývá z

§ 127 odst. 2 stavebního zákona, proto rozhodl o projednání oznámené změny v užívání v řízení usnesením ze dne 28.7.2016, č.j. SÚ 28561/2016/Ša, sp. zn. SMBK-26751/2016-SÚ/Ša, a podané oznámení považoval za žádost o povolení změny v užívání stavby.

17. Podle § 126 odst. 1 stavebního zákona stavbu lze užívat jen k účelu vymezenému zejména v kolaudačním rozhodnutí, v oznámení o užívání stavby nebo v kolaudačním souhlasu. Nevýžaduje-li stavba kolaudaci podle § 119 odst. 1, lze ji užívat jen k účelu vymezenému v povolení stavby.
18. Podle § 126 odst. 2 stavebního zákona změna v účelu užívání stavby je přípustná jen na základě souhlasu nebo povolení stavebního úřadu.
19. Podle § 126 odst. 3 stavebního zákona změna v užívání stavby musí být v souladu s územně plánovací dokumentací, s cíli a úkoly územního plánování, s obecnými požadavky na výstavbu, s veřejnými zájmy chráněnými tímto zákonem a se zvláštními právními předpisy.
20. Podle § 20 odst. 1 vyhlášky č. 501/2006 Sb. v souladu s cíli a úkoly územního plánování a s ohledem na souvislosti a charakter území je obecným požadavkem takové vymezení pozemků, stanovování podmínek jejich využívání a umísťování staveb na nich, které nezhoršuje kvalitu prostředí a hodnotu území.
21. Podle § 21 odst. 4 vyhlášky č. 501/2006 Sb. na pozemcích staveb pro bydlení lze kromě stavby pro bydlení umístit stavbu nebo zařízení související s bydlením či bydlení podmiňující a provést terénní úpravy potřebné k řádnému a bezpečnému užívání pozemků, staveb a zařízení na nich, není-li z prostorových a provozních důvodů možno zabezpečit uvedené funkce ve stavbě pro bydlení. Na pozemcích rodinných domů lze dále umístit jednu stavbu pro podnikatelskou činnost do 25 m² zastavěné plochy a do 5 m výšky s jedním nadzemním podlažím, podsklepenou nejvýše do hloubky 3 m. Na pozemcích staveb pro rodinnou rekreaci lze kromě stavby pro rodinnou rekreaci umístit stavbu nebo zařízení související s rodinnou rekreací či rodinnou rekreaci podmiňující a provést terénní úpravy potřebné k řádnému a bezpečnému užívání pozemků, staveb a zařízení na nich.
22. Pokud žalobci namítají, že jejich záměr je v souladu s územně plánovací dokumentací obce Lipůvka, ze které vyplývá, že v dané lokalitě jsou mj. podmíněně přípustné stavby pro podnikatelskou činnost odpovídajících parametrů, tak zdejší soud jim za pravdu nedává; zamýšlená změna navíc odporuje i požadavkům zvláštních právních předpisů. Ze správních rozhodnutí obou stupňů je zcela zřejmé, a žalobci ani netvrdí opak, že v samotném sousedství garáže o výměře 77 m² se nachází již povolená autodílna žalobců, která má podlahovou plochu 30 m², resp. zastavěnou plochu 35 m². Povolením změny v užívání garáže by tak došlo k rozšíření plochy provozovny žalobců. Celková zastavěná plocha části rodinného domu, která by měla být využívána pro podnikání, by tak činila 112 m², což je plocha neodpovídající požadavkům vyhlášky č. 501/2006 Sb. Již z tohoto důvodu nemohlo být žádosti žalobců vyhověno.
23. Stavba garáže je součástí zastavěného území obce Lipůvka, funkčně náleží do stabilizovaných ploch bydlení „B“; tyto plochy mají dle územně plánovací dokumentace zahrnovat pouze činnosti, děje a zařízení související bezprostředně s bydlením, připouští se zde umístění rodinných domů, bytových domů, související dopravní a technické infrastruktury, pozemků veřejných prostranství, souvisejícího občanského vybavení a

pozemků sídelní zeleně, podmíněně jsou pak přípustné další stavby a zařízení jako zázemí ke stavbě hlavní, stavby pro podnikatelskou činnost odpovídajících parametrů, veřejná a soukromá hřiště a bazény v případě, že nesnižují kvalitu prostředí a pohodu bydlení ve vymezené ploše, jsou slučitelné s bydlením a slouží zejména obyvatelům v takto vymezené ploše. Pojem „odpovídající parametry“ není územním plánem definován.

24. Pokud správní orgány dospěly k závěru, že se jedná o stavbu, která svými rozměry neodpovídá příslušným ustanovením o obecných požadavcích na využívání území a že autoopravna umístěná v ploše bydlení představuje při svém provozu vždy rušící činnost ve vztahu k prvotnímu účelu využívání území, přičemž v daném případě by již nad míru narušila pohodu bydlení, resp. kvalitu prostředí, jedná se o závěry správné a dostatečně odůvodněné. Obě podmínky, které v daném případě nebyly splněny, jsou fakticky provázány. Stavba, která neodpovídá příslušným ustanovením o obecných požadavcích na využívání pozemků určených k bydlení, nemůže z logiky věci splňovat podmínku územního plánu obce Lipůvka. Požadavek obsažený v § 21 odst. 4 vyhlášky č. 501/2006 Sb. směřuje ke shodnému cíli jako regulativy územního plánu – zaručit pohodu bydlení, resp. kvalitu prostředí pro obyvatele dané lokality. Pokud se správní orgány zabývaly dopadem provozu autodílny na danou lokalitu i nad rámec posouzení jejího rozměru – ve smyslu požadavku územního plánu – tak v jejich níže uvedených úvahách neshledává zdejší soud žádnou nesprávnost.
25. Podle žalovaného je funkční plocha navržena, resp. slouží primárně k bydlení, které by tak mělo požívat největší ochrany; sousedům náleží plná ochrana stávající pohody bydlení, jedná-li se právě o typ stavby, kterou lze v ploše připustit pouze podmíněně. Ani to, že v minulosti byla v daném území umístěna stavba stejného typu, nezakládá nárok na umístění další takové stavby. Kvalita prostředí je dána zejména kvalitou jednotlivých složek životního prostředí, např. nízkou hladinou hluku (z dopravy, výroby, ze stavebních prací, opravárenské činnosti apod.), přiměřeným množstvím zeleně, nízkými emisemi pachů a prachu, čistotou ovzduší, osluněním apod. Žalovaný přitom správně poukázal na to, že ve vztahu ke kvalitě prostředí je ze stanovisek příslušných orgánů relevantní pouze závazné stanovisko Krajské hygienické stanice Jihomoravského kraje jako orgánu ochrany veřejného zdraví, a to konkrétně z hlediska ochrany před hlukem a vibracemi. Podle žalovaného pokud naměřené hodnoty hluku dosahují limitní přípustné hodnoty a nejde toliko o nahodilý hluk, pak mohou představovat zátěž nepřiměřenou, zvláště s přihlédnutím k situování v ploše čistého bydlení. Výsledky měření hluku byly zjištěny na samé hranici přípustnosti (50 dB), naměřená hodnota akustického hluku činila 51.2 dB a vyhovujícího výsledku bylo dosaženo jen s ohledem na nejistotu měření (+/- 1.7 dB). Současně prvostupňový orgán upozornil na zvýšenou potřebu stání vozidel na veřejně přístupných komunikacích v blízkosti rodinného domu v souvislosti s podstatně zvětšenou plochou určenou pro opravárenskou činnost; i při snaze o dosažení vhodných návazností mezi příjezdem vozidla k měření či opravě a následným provedením diagnostické či opravárenské činnosti bude docházet (a vzhledem k tomu, že garáž je jako autodílna již řadu let provozována, i dochází) ke zvýšení dopravní zátěže a parkování na přilehlých komunikacích. Podle průvodní zprávy dokumentace ke změně užívání stavby jsou pro odstavení motorových vozidel určeny zpevněné plochy na pozemku a garáž; v koordinačním situačním výkresu jsou zakresleny dvě nekótované plochy označené jako „parkovací stání“. Z téže dokumentace současně vyplývá, že rodinný dům č.p. X obsahuje dvě bytové jednotky. Garáž ve dvoře v blízkosti hranice s pozemky parc. č. X a X je dle

svých rozměrů zjevně určena k odstavení pouze jednoho vozidla, druhé vozidlo uživatelů rodinného domu by tedy mělo být odstavováno na zpevněné ploše dvora; pro zákazníky autodílny tak zbývá pouze druhé místo ve dvoře. Jedná se však pouze o možnost teoretickou,

z výkresu koordinační situace i ze znalosti prvostupňového orgánu vyplývá, že při využití parkovacího stání severně od stávající garáže, která má být změněna na autodílnu – diagnostiku, bude jen velmi obtížně přístupná zahrada za domem na pozemcích parc. č. X a X v k.ú. X. Využití parkovacího stání při hranici s pozemkem parc. č. X pak výrazně omezí možnosti manévrování vozidel přijíždějících k provedení diagnostiky a oprav.

26. Žalobci dále odkazují na vyjádření Městského úřadu Blansko, odboru stavebního úřadu, oddělení územního plánování a regionálního rozvoje, ze dne 25.2.2016, č.j. MBK 6655/2016. Podle prvostupňového orgánu dává citované vyjádření pouze základ pro možné kladné posouzení. Žalovaný k tomu v napadeném rozhodnutí uvedl, že stanovisko orgánu územního plánování je obecně dle § 6 stavebního zákona vyjádřením, nezávazným odborným podkladem, v němž orgán územního plánování uvede výčet platných územně plánovacích dokumentací, eventuálně pořízených územně plánovacích podkladů a to, co z nich vyplývá ve vztahu k posuzovanému záměru (například funkční využití konkrétní plochy či pozemku, jaké regulativy zde platí apod.), orgánu územnímu plánování však nepřísluší posuzovat soulad záměru žadatele s vydanou územně plánovací dokumentací, neboť to je v působnosti výhradně stavebního úřadu podle § 90 stavebního zákona.
27. Podle zdejšího soudu ze zmiňovaného vyjádření ze dne 25.2.2016 plyne, že není závazným stanoviskem. Ani z § 126 a 127 stavebního zákona nelze dovozovat, že by stavební úřad byl povinen se při rozhodování o změně v užívání stavby řídit vyjádřením orgánu územního plánování (k tomu srov. znění § 96b stavebního zákona, ve znění účinném od 1.1.2018, podle něhož jestliže vydání rozhodnutí nebo jiného úkonu mj. podle § 126 a 127 stavebního zákona závisí na posouzení jím vyvolané změny v území, je podkladem tohoto rozhodnutí nebo jiného úkonu závazné stanovisko orgánu územního plánování). Z předmětného vyjádření nadto neplyne ani skutečnost, že by jeho autor posuzoval záměr žalobců v kontextu požadavků na využívání území, především dle vyhlášky č. 501/2006 Sb., ani že by vzal v úvahu skutečnost, že na pozemku parc. č. X se již legálně užívaná autodílna o ploše cca 35 m² nachází.
28. Pokud jde o písemnost ze dne 18.1.2016, č.j. JMK 8 424/2016, sp. zn. S-JMK 164 168/2015/OŽP, Krajského úřadu Jihomoravského kraje, odboru životního prostředí, označenou jako „Změna užívání garáže na autodílnu k.ú. X, okres X – vyjádření pro územní a stavební řízení“, tak v ní se dotčený správní orgán vyjadřoval k dokumentaci k záměru žalobců z hlediska ochrany vod, zemědělského půdního fondu, lesa, ochrany přírody a krajiny, ovzduší, problematiky odpadů a z hlediska dalších zákonů (zákon č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí a o změně některých souvisejících zákonů, zákon č. 76/2002 Sb., o integrované prevenci a omezení znečištění, o integrovaném registru znečišťování a o změně některých zákonů, zákon č. 224/2015 Sb., o prevenci závažných havárií způsobených vybranými nebezpečnými chemickými látkami nebo chemickými směsmi a o změně zákona č. 634/2004 Sb., o správních poplatcích, zákon č. 44/1988 Sb., o ochraně a využití nerostného bohatství, zákona č. 61/1988 Sb., o hornické činnosti, výbušninách a o státní báňské správě, a zákon č. 62/1988 Sb., o geologických pracích a o Českém geologickém úřadu). S nosnými důvody, pro které

nebylo možné žádosti žalobců vyhovět, tedy věcně nesouvisí; dopady na pohodu bydlení či snad dodržení požadavků vyhlášky č. 501/2006 Sb. toto stanovisko neřeší.

29. Ani na základě kladných stanovisek dotčených orgánů (závazné stanovisko Hasičského záchranného sboru Jihomoravského kraje, územního odboru Blansko, č. ev. HSBM-2-76-28/2-POKŘ-2015 ze dne 20.6.2016, závazné stanovisko Krajské hygienické stanice Jihomoravského kraje, územního pracoviště Blansko, č.j. KHSJM 37711/2016/BK/HP, ze dne 8.7.2016, Stanovisko Městského úřadu Blansko, odboru životního prostředí, č.j. MBK 1703/2016 ze dne 13.1.2016 – souhlasné s podmínkami z hlediska ovzduší) nelze dovozovat, že by záměr naplňoval „odpovídající parametry“ ve smyslu územního plánu obce Lipůvka. Z uvedených vyjádření ani doložených kladných stanovisek neplyne, že v daném případě nebude narušena pohoda bydlení, jak tvrdí žalobci.
30. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 25.10.2017, č.j. 2 As 106/2017-55, *„Pohoda bydlení je součástí hledisek při posuzování stavebního záměru, má – li ten být umístěn v plochách určených k bydlení či v jejich blízkosti. To plyne z § 20 odst. 1 vyhl. č. 501/2006 Sb., požadující, aby umísťování staveb probíhalo v souladu s cíli a úkoly územního plánování za podmínek nezhoršujících kvalitu prostředí a hodnotu území. V plochách určených pro bydlení je možné umísťovat jiné stavby a zařízení, jen pokud nesnižují kvalitu prostředí a pohodu bydlení a jsou s bydlením slučitelné (§ 4 odst. 2 vyhl. č. 501/2006 Sb.)...Při posuzování pohody bydlení soud, ostatně stejně jako stavební úřad, může vycházet pouze z předpokladů vlivů umísťované stavby, které v podstatné míře jistě vycházejí z technických podmínek zřejmých z dokumentace. Nelze ovšem tvrdit, že závěr o narušení pohody bydlení bude mít vždy podklady v důkazech. Vyhodnocení pohody bydlení musí vzít v úvahu nejen stanoviska a vyjádření dotčených orgánů, ale musí vycházet i z poměrů v daném území, z posouzení jeho stávajícího i předpokládaného využití, ze znalosti poměrů v místě i z obecných poznatků o provozu určitých staveb či provozoven. Stěžovatelce nelze přisvědčit v názoru, že kladná stanoviska a soulad s územním plánem zaručují dodržení podmínek pohody bydlení...“.*
31. V této souvislosti zdejší soud odkazuje na závěr prvostupňového orgánu, že změna v užívání je navržena v polořadové zástavbě, poměrně sevřené, s malými šířkami pozemků s jednotlivými rodinnými domy, šířka pozemků žalobců činí asi 21 m a současná garáž, která by měla být využívána jako autodílna – diagnostika, je postavená pouhých 0,85 m od sousedního rodinného domu č.p. X na pozemku parc. č. X v k.ú. X.
32. Ze závěrů správních orgánů, jak byly shrnuty výše, nelze podle zdejšího soudu dovozovat ani překročení mezí správního uvážení. Správní orgány dostatečným způsobem vysvětlily, jakým způsobem rozhodly a proč a jakými úvahami a hledisky se řídily. Pakliže žalovaný odkázal na závěry prvostupňového orgánu a dále je doplnil, tak podle zdejšího soudu uvedený postup nemá za následek nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Pokud žalobci uvádějí, že garáž o ploše 77m² (součást rodinného domu), o jejíž změnu se jedná, již jako autodílnu fakticky užívají, nejedná se o stav souladný s právem, jde tedy o stav, kterého se nelze dovolávat. Pokud žalobci uvádějí, že v dané lokalitě probíhá podnikatelská činnost také jiných osob (kupříkladu na pozemku u rodinného domu č.p. X v X), tak k tomu zdejší soud uvádí, že ani tato skutečnost nemůže vést k porušení požadavků týkajících se ochrany bydlení v dané lokalitě v nyní posuzované věci.
33. Zdejší soud se neztotožňuje ani s argumentací žalobců, že § 21 odst. 4 vyhlášky č. 501/2006 Sb. nelze v dané věci aplikovat. Podle žalovaného byla stavba garáže na pozemku parc. č. X

(v současnosti součástí pozemku parc. č. X) jako samostatná stavba povolena, ve všech existujících dokladech, dokumentaci a také rozhodnutích stavebního úřadu je vymezena jako garáž se dvěma stánými, popřípadě jako stavba garáže ve dvoře rodinného domu (rozhodnutí č.j. SÚ KR 110/2001-4725/2000/So ze dne 6.4.2001); podle žalovaného komunikační propojení mezi garáží a legálně užívanou autodílnou na pozemku parc. č. X nezpůsobilo, že se ze dvou budov stala z občanskoprávního hlediska jediná budova, a ze stavebněprávního hlediska je stavbou i nadále. Stavba povolená a kolaudovaná jako garáž na pozemku parc. č. X má zastavěnou plochu přibližně třikrát větší než limitní výměru. Proto podle žalovaného zamýšlená změna nesplňuje jednu z nutných podmínek pro vydání souhlasu se změnou v užívání stavby ve smyslu § 126 odst. 3 stavebního zákona. Zdejší soud s tím souhlasí. Podle zdejšího soudu nelze dovozovat, že by se na danou stavbu § 21 odst. 4 vyhlášky č. 501/2006 Sb. nevztahoval a že by se výše citované ustanovení týkalo toliko nově umísťovaných samostatných staveb; podle § 2 odst. 3 věty první stavebního zákona se stavbou rozumí veškerá stavební díla, která vznikají stavební nebo montážní technologií, bez zřetele na jejich stavebně technické provedení, použité stavební výrobky, materiály a konstrukce, na účel využití a dobu trvání. Opačný výklad by podle zdejšího soudu znamenal obcházení účelu daného ustanovení, kterým je využití ploch bydlení, konkrétně pozemků staveb pro bydlení, zásadně za účelem bydlení, s čímž se umístění staveb pro podnikatelskou činnost zásadně neslučuje, proto je omezeno závaznými parametry plynoucími z vyhlášky č. 501/2006 Sb.

34. Zdejší soud s ohledem na výše uvedené neshledal žalobu důvodnou a nad rámec uplatněných žalobních bodů nezjistil žádnou vadu, jež by atakovala zákonnost napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

V. Náklady řízení

35. O nákladech účastníků řízení před zdejším i kasačním soudem zdejší soud rozhodl jediným výrokem podle § 60 odst. 1 s.ř.s. věty první s.ř.s. ve spojení s § 110 odst. 3 s.ř.s.
36. Žalobci nebyli ve věci úspěšní, a proto jim nenáleží právo na náhradu nákladů řízení; to by náleželo procesně úspěšnému účastníkovi, kterým byl žalovaný. Zdejší soud však nezjistil, že by žalovanému vznikly náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti, a proto rozhodl, že se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává.
37. Ve vztahu k osobám zúčastněným na řízení pak soud rozhodl tak, že nemají právo na náhradu nákladů řízení o žalobě. Osoba zúčastněná na řízení má právo na náhradu pouze těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil; případně jí soud může z důvodů zvláštního zřetele hodných na návrh přiznat i náhradu dalších nákladů řízení (§ 60 odst. 5 s.ř.s.). V daném případě však žádná z těchto zákonem předvídaných situací nenastala.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 9. července 2020

David Raus v.r.
předseda senátu